

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

2 Pleno possessas dabt abbas jure capellas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62915)

oblationibus, cenobiis & xenodochiis, qualem voluerint & poterint sustentationem impendant. Liberum est enim monachis, & spiritalibus viris Deum timentibus & contentibus, decimas & oblationes, cunctaque remedia concedere, & de jure suo in dominium illorum, & usum transferre, nec tam in pauperibus paupertatem, quam religionem attendere. Quod autem beatitudo tua quaesivit, utrum usus decimarum & oblationum secularibus provenire possit, novit vestra sanctitas omnino non licere, protestantibus hoc divinis auctoritatibus paternorum canonum. Quamobrem, si aliquando fuerint ab his male detenta, quae divini juris esse noscuntur, & in usum transferantur monachorum & servorum Dei, Episcopo tamen loci illius praebente consensum, contabunt eis omnia perpetua firmitate & stabilitate subnixta. Clericos autem illos convenit ecclesiae stipendiis sustentari, quibus parentum & propinquorum nulla suffragamur. Quia autem bonis parentum, & opibus sustentari possunt, si quod pauperum est, accipiunt, sacrilegium profectio committunt, & per abusionem talium judicium sibi manducant & bibunt.

¶ *Supra etiam 1. q. 2. clericos, pari iure capiti citatur ex B. Hieronymo, in cuius, quae exstant scriptis nihil huiusmodi invenimus esse.*

De praedictis autem, quae a colonis eorum coluntur, se definitum in Moguntino concilio, [Quaest. sunt praeterea, &c.] supra ead.

QUESTIO II.

De capellis vero, quae ab eis possidentur, quod per eorum institutionem a sacerdotibus sint gubernanda, Ioannes Papa probat, scribens Isaac Syracusano Episcopo.

C. I. ¶ Presbyteri in monasterium ecclesiam per Abbatem instituantur.

Vlris literis charitatis vestrae, quibus satis perpenditur, quanto studio huic sanctae sedi reverentiam exhibetis, non modice gavissimus. Nunc itaque super ea quae consuluistis, ut charissimo fratri, benigne dilectum consilium damus. Delegavit enim nobis pia mansuetudo vestra, utrum ecclesiae pro quiete monachorum a sanctis conciliis, catholicisque Episcopis eis tradita, per sacerdotes ab eis ordinatos, & investitos debeant institui. Adhuc quoque fraternitas tua, litem & seditionem inter clericos, monachosque ex hac causa non modicam esse orram: quod indignatione versuti hostis esse factum nemo ambigat. Haber. b enim mille nocendi modos, nec ignorans astutias ejus. Conatur namque a principio ruinae suae unitatem ecclesiae rescindere, charitatem vulnerare, sanctorum operum dulcedinem invidiae felle inlicere, & omnibus modis humanum genus evertere & perturbare. Dolet enim satis, & erubescit charitatem, quam in caelo nequivit habere, homines constantes ex lutea materia tenere in terra. Vnde oportet (quantum fragilitati nostrae conceditur) ut omnes aditus nocendi ejus versuti diligenter muniamus, ne mox ingrediatur per portas nostras. Consilio itaque multorum fratrum diligenter exquisito decrevimus, ut amodo ecclesiae monachis tradita per suos sacerdotes instituantur. Divina enim leges habent, & seculares, ut cuius est possessio, ejus fiat institutio: & si in dando, quod majus est, facilis fuit charitas, sit facilior in concedendo, quod minus est, sancta largitas. Majus enim fuit possessionem dare, quam sit investituram concedere. Quo modo possessoris jura cognoscuntur, & suorum eorum sibi tributa redduntur, ubi quod suum est, per alterum datur, & cum voluerit, aufertur? Humani moris est illum vereri, cuius iudicio & voluntate nunc

1. q. 2. clericos. In regula monachorum, c. de paupertate, habentur quaedam similia. b. 2. Cor. 2. c. al. suum sibi,

erigitur, nunc deprimitur. Vnde fit, ut in partem Episcopi ad servendum sacerdos proclivior fiat: & sic Episcopus, quod sancte & religiose dederat, quadam similitudine auctoritate ad se trahat. Sic itaque privatur mercedem quam consecutus fuerat, tum quia sancta charitas non fert quod dederat, tum quia pravorem sacerdotum, scissuras, & scissuras amantium, lites & dissensiones inter Episcopos seminantium, verbis nimis factus crechilus, quod prius fucate moliebatur lucrari, post detecta fraude conatur quadam usurpatione ex toto auferre. Quorum avertentes b calliditates, & hostis versutias, deinceps omnibus licentiam monachis daturam suarum ecclesiarum investitis fieri: ita tamen ut iudicio synodi, si contra sacerdotium agere praesumpserint, multentur, & felici mucrone Episcopi sacerdotum pacula recedantur.

¶ *Capit. hoc est. cum alius, quae ex antiquo codice monasterii haberi sunt habita: ex cuius codicis exemplo & vestigiis Gratiani aliqua sunt emendata.*

Hac auctoritate monachis conceditur investitura suarum ecclesiarum. Sed videtur contrarie Urbanus Papa II. dicere.

Post haec verba in exemplaribus, in quibus non sunt paucula, sequitur c. sane. In quatuor autem his interceptis paucis nihil dicimus, ubi agitur, & hoc prior est in concilio Moguntino primo, c. 31. sententia repetitur in c. 10. & in 3. c. 17.

C. II. PALEA.

Admonemus, & atque praecipimus, ut decimas omnino dari Deo non negligatur, quas ipse Deus dari constituit: quia timendum est, ut quisquis Deo debitum um subtrahit d, ne forte Deus per peccatum suum auferat ei necessaria sua.

C. III. ¶ De eodem. PALEA. Item Nicolaus Papa II. epist. univ.

Praecipimus, ut decimae & primitivae, seu oblationes vivorum & mortuorum ecclesiis Dei fideliter reddantur a laicis, & ut in dispositione Episcoporum sit, quas qui retinuerint, a sanctae ecclesiae communione separentur.

C. IV. ¶ De eodem. PALEA. Item Leo Papa.

Nillus decimas ad alium pertinentes accipiat.

C. V. PALEA. Item Ambrosius sermone primo de Quadragesima.

Nam qui Deo non vult reddere decimas, quas tenuit, & homini non studet reddere, quod impie ab eo abstulit, non timet adire Deum, & ignorat quia vera poenitentia, veraque confessio. Ille talis homo non potest veram & facere elemosynam.

¶ *Habetur in sermone primo de Quadragesima, cuius titulus. Ecce nunc, qui cum altis B. Ambrosii nomen praefertur, sed videtur in bibliotheca Vaticana, ac monasterii Mediceo-Laurentiano B. Ambrosii.*

C. VI. ¶ Abbatibus absque Episcopi consensu in parochiis ecclesiam Presbyterum non ordinentur.

Sane quia monachorum quidam Episcopis jus suum auferre conantur, statimimus, ne in parochiis ecclesiarum, quas tenent, absque Episcoporum consensu Presbyteros collocent, sed Episcopi parochias curant, cum Abbatis consensu sacerdoti committant, ut eodem modo sacerdotem de populi quidem cura Episcopi rationem reddant, Abbati vero pro rebus temporalibus ad monasterium pertinentibus debitam subjectionem exhibeant, & sic sua cuique jura serventur. Item.

a. al. retrahat. b. al. advertentes. c. Bur. 13. c. 19. d. al. abstulit. e. dist. 3. par. 3. c. 197. Pann. l. 7. c. 57. f. al. quascumque oblationum. g. al. hominum. h. al. parochias.

